

יאיר ניצני מרים גבה

הנבואה של בזוקה

למסע לירח היה צריך לצרף כמה המצאות ישראליות שהיו עוזרות לאי.טי להבין מי אנחנו באמת

איור: טל לזר

שבנתיב הנגדי "מי נתן לך רישיון לחללית???" המפגשים עם יצורים מכוכב אחר עשויים להיות מא-תגרים במיוחד. הנוסע הישראלי כבר הצליח לעצבן בעלי מלונות בכל העולם, אז מפחיד לחשוב מה יקרה כשיפ-גוש יצורים שבאמת מגיעים מציוויליזציה אחרת, שספק אם יפגינו סבלנות כשמישהו יכתוב על אחד המכתשים "ברוך ג'מילי ריחף פה".

חופץ מזה, הרי אנחנו מייד נסביר לעולם שהכוכב הזה הוא שלנו מימים ימימה, שהיינו כאן לפני החיזורים, ושה-גלקסיה הזאת הובטחה לאברהם אבינו בתנ"ך או ב"שובו של הג'די".

כנראה גם לי יש סיכוי להיות אסטרונאוט. השבוע נכתב ב"גרדיאן" הבריטי שנאס"א תחפש בעתיד אסט-רונאוטים שאינם טייסים קשוחים וקרי רוח, אלא להפך, כאלה שעונים לדפוס של "ליצן הכיתה". אנשים עם חוש הומור, שיוכלו להפיג את המתחים ברכב החלל. בהחלט חרשות טובות עבורנו, האנשים שלא זומנו למברקי טיס אפילו בתור בדיחה.

עד שנת 2033 מתכננת נאס"א להטיס חללית מאוישת למאדים, טיסה שתימשך חודשים ארוכים, כשהתקשורת עם מרכז הבקרה בכדור הארץ תהיה בעיכוב של 20 דקות. כל זה עשוי להקשות על מצב הרוח של החברים בחללית, והם יזדקקו למישהו שיקליל את האווירה וישעשע את האסטרונאוטים המתוחים.

מהיכרות עם כמה קומיקאים, נראה לי שמדובר במי שימה לא פשוטה. קודם כל, נראה לי שחוש ההומור של אסטרונאוטים קצת שונה מזה של הקהל הממוצע, וכשהם מבקשים "בדיחות שמש", הם לא מתכוונים לסדרה של צביקה הדר, אלא לבדיחות על קרינה ופוטוסינתזה.

אם אתה מהשובכים שאוהבים למתוח את החבר'ה בבדיחות קקה-פיפי, אתה בכלל מוגבל, כי החברים בחללית ממילא שותים את הפיפי של עצמם, ועל גזים בלי חלון פתוח ברור שאין מה לדבר.

גם המפגש של הליצן המעופף עם יצורים מכוכב אחר עלול להיגמר רע. לך תדע אם הם יתחברו להומור שלנו, והומור עדתי לא יעבוד אם אתה לא יודע לעשות חיקוי מדויק של מבטא חיזורי.

בהצלחה ל"בראשית" ולכולנו.

yairn@israelhayom.co.il

בין מי אנחנו באמת. למשל, פטיש פלסטיק וספריי קצף של יום העצמאות; מתקן למנג'ו; פיתה שמטפטפת ממנה טחינה; סדינים ממלון שלא הוחלפו; כפכפי מגבת שנגנבו מהספא; או סתם ברז שאפשר לשים על המצח.

הגייוני שנרצה להשוויץ בפני יצורים מכוכב אחר במאכ-לים שיצרו הישראלים, כמו עגבנית שרי, קוטג' וזיווה עם גבינה. אבל יש סיכוי טוב שאחרי כמה שבועות של טיסה, המאכלים האלה יסריחו את כל הירח וסביבתו.

הטיסה של "בראשית" לא מאוישת, אבל מכיוון שגם זה יגיע מתישהו בעתיד, כדאי שנתכנן ונתכונן. החללית העברית המאוישת הראשונה תצטרך להיות כמובן יהודית וכשרה, עם שני כיוורים ומוווה על כל דלת. נקווה שלא ייווצרו בעיות כשיתברר שהיא אמורה לטוס מעל בית קברות של חיזורים יהודיים.

יכול להיות שבשבת היא תצטרך לדומם מנועים, או להמשיך לנסוע על פלטה חשמלית. כיאה לחללית יש-ראלית, סביר שיהיה דיליי בטיסה, וגם אם לא, הספירה לאחור תישמע כך: "עשה, תשע, שמונה... הנוסעים האח-רונים מתבקשים לגשת לשער היציאה..."

בהתחשב כמה שראינו השבוע עם נהגי הקסה, סביר שההסתדרות תכריז על שבי-תה למען ועד האסטרונאוטים, וכשהנוסעים ינחתו על הירח, הם יגלו שהמטען שלהם הגיע בכלל למאדים. החללית היש-ראלית תנסה לעשות קיצור דרך, לעקוף בפקק את העגלה הגדולה ולחצות פס לבן של שביל החלב. מתעוררים גם חששות מה-תנהגות נוסע החלל הישראלי. האם ידרוש שוקולד מהדיילת המציעה מוצרים פטורים מכבידה, והאם יצליח להתא-פק ולא לעשן בדרך גם אם הטיסה אורכת חודשיים, או שנצפה בליקוי הירח הראשון שבו הלכנה מוסתרת בעשן של נובלס?

זו תהיה החללית הראשונה בהיסטוריה שבה צופר עם מנגינת "לה קוקרצה", ומומלץ לאפשר פתיחת חלונות, כי מה שווה ההישג של טיסה לחלל אם האסטרונאוט הישראלי לא יוכל לצעוק מהחלון לעבר האסטרונאוטית

שיגור חללית ישראלית לירח הוא ללא ספק אירוע יוצא דופן, הממלא את כולנו בגאווה. כמי שהאמין בילדותו להבטחות ב"עתידות" של מסטיק בזוקה, שלפיהן עד גיל 21 אגיע לירח, גם שיגור של חללית ישראלית נשמע לי כמו התגשמות של ההבטחה. אם לא במלואה, אז לפחות כשווה ערך לחצי בזוקה.

התכוונתי לקום ולצפות בהמראה בשידור חי, אבל לצע-רי היא התרחשה בשעה שבה גם אם מיסטר ספוק והחיזור אלף היו מציעים לי לטוס איתם למאדים במחלקת עסקים, הייתי אומר שייתנו לי להמשיך לישון. אני שמח שבניגוד אלי, החללית הישראלית הפגינה בגרות, לא נתנה לג'ט לג להפריע לה והמריאה כמו גדולה ב-4 בבוקר.

עם כל הכבוד לחללית על הירח, כמדינה עדיין לא הצ-חנו לשים רכבת תחתית על ארמת ישראל. ובכל זאת, להיות המדינה הרביעית בעולם שמנחתה כלי רכב על הירח זה הישג ממש יפה.

החללית נראית קצת משונה. היא קטנה ונראית כמו מערבל בטון מאתר בנייה, שהורכב על סיר חמין צבאי בדרך למסיבת סילבסטה. היא עטופה במין שמיכה תר-מית כדי שלא יהיה לה קר (בכל זאת, ישראלית שרגילה ל-40 מעלות באוגוסט), אבל מכיוון שבהמשך היא צפויה להיתקל בקרינה מטורפת מהשמש, אני מקווה שהיא לא תעשה פלברות ותגיד שהיא אף פעם לא נשרפת, אלא תמרח כמו ילדה טובה קרם הגנה מספר 5000. העטיפה היא בצבע צהוב-זהב שמוזכר קצת קישוטי צלופן במסיבת פורים בגן ילדים, או שמדובר באפור וזהר למקרה שהיא תרצה לעצור בדרך לירח כדי להחליף פנצ'ר.

חדר הבקרה של החללית מוצב בעיר יהוד, שהפכה לעיר החלל של ישראל, אף שעד היום שני הפיתוחים המתוחכמים ביותר שיוצרו במעבדות שלה היו שלומי שבת ובורקס חזן. ואם כבר משתמשים בגניוס היהודי לטובת כיבוש החלל, אני מתפלל שהחללית שלנו לא יוצרה בצורת ג'חנזן, שמעבר לכך שהוא חפץ עמיד שמי-סוגל לשרוד בכל מזג אוויר, הוא גם בעל תכונות אווירי-דינמיות מובהקות הרבה יותר מסיר החריימה המשונה שנשלח לחלל.

למי שלא יודע, החללית לא מתוכננת לחזור ארצה, כך שלא יהיו קפיצות לבריכה של התיכון ביהוד. היא כן לקחה איתה "קפסולת זמן" – מאגר מידע שיושאר על הירח למקרה שיגיעו לשם חיזורים דוברי עברית. בתוך הקפסולה הונחו סמלים לאומיים, היסטוריים ותרבותיים, כמו מגילת העצמאות, שירים ישראליים, תפילת הדרך ואוסף ציורים של ילדי ישראל.

לגבי הציורים, אני בהח-לט יכול להבין את ההיגיון. זו דרך נהדרת של בוני החללית להיפטר מהציורים של היל-דים שלהם. כולנו מכירים את הדיילמה – הילדים חוזרים מהגן עם ציורים מכווערים וקשקושים שנוצרו כדי לעודד אצלם יציר-

תיות, ההורים שומרים את הציורים על המקרר כי לא נעים להם לזרוק ולבאס את הילד, עד שהדלת מתמלאת בדפים מקושקשים שמוחזקים על ידי מגנטים של טכנאי מכונות כביסה. עכשיו נוצרה הזדמנות להסביר להם ש"אבא שלה את הציורים לירח עם חבר מהעבודה".

אבל עם כל הכבוד לנכסי צאן הברזל התרבותיים שנש-חו לירח, חבל שהמארגנים לא כללו בחבילה גם המצאות ישראליות עממיות יותר, שיעזרו לאי.טי שימצא אותן לה-

הגייוני שנרצה להשוויץ בפני יצורים מכוכב אחר במאכלים שיצרנו, כמו עגבנית שרי, קוטג' וזיווה עם גבינה. אבל אחרי הטיסה הארוכה, הם בטח יסריחו את כל הירח וסביבתו